

Napút-füzetek

81.

Csáji Gyöngyvér Dorottya

Gémkapocs a világ körül

A világ egy nyolcéves kislány szemével

Halászhálóban

Volt nekem egyszer egy gémkapocsgyűjteményem. És abban a gyűjteményben a két főszereplő gémkapocs: egy nagyobbacska világoskék és egy kisebbfajta, de gyönyörű szép, ezüstös színű.

Ez az ezüstös színű kis kapocs egyszer kiesett az ablakon, egyenesen az utcára.

Itt kezdődött a gémkapocs világ körüli útja. De ne szaladjunk előre!

Na szóval ott tartottam, hogy leesett az utcára. Amíg ott üldögélt, azt gondolta a nem létező kis fejcskájával, hogy: „Vajon hogy estem ide le? Vagy esetleg valaki ledobott? És mikor jön egy ember, hogy rám lépjen?” És abban a pillanatban, amikor ezt gondolta, puff, rálépett egy ember, és a cipőtalpába beakadt a gémkapocs. Ment, mendegélt tovább az ember, egyenesen egy tó felé.

Ugyanis ez az ember egy halász volt. Nemsokára a halász odaért a tóhoz, és felmászott a hajójára, ahol már két másik halász várta. Megkérdezte a két másik halásztól:

– Sokat késtem?

– Dehogy, dehogy, csak egy öt percet, Pisti.

– Akkor jó – válaszolta Pisti, a halász, akinek ugye a cipője talpára akadt a gémkapocs.

– Pisti, ugye nem hagytad megint otthon a horgot? – kérdezte a másik kettő.

– Ó, én balga! – csapott a homlokára Pisti.

De ez a Pisti akkorát csapott a homlokára, hogy hátraesett, és ettől a hajó megingott.

Én nem tudom, milyen pózban, de valahogy meglátta, hogy a cipője talpán van egy gémkapocs.

– Itt van! – kiáltotta Pisti magasba emelve a gémkapcsot.

– Mi van itt? – kérdezte a másik két halász.

Eközben a gémkapocs összehúzta volna magát, ha össze tudta volna húzni. És azt gondolta a nem létező fejével: „Ugye nem én vagyok az az *itt van?*!” Na de térjünk vissza a halászsokra.

Ez a Pisti kitalálta, hogy a gémkapocs tökéletesen jó horog lesz, és azt mondta a többi halásznak:

– Itt van a horog!

– Pisti, hiszen ez egy gémkapocs! – mondta a másik két halász.

– Tudom, tudom, de a gémkapocs tökéletes horog.

Azzal felrakta a horgászbotra a gémkapcsot horog gyanánt. A gémkapocs, ahogy meghallotta a nem létező fülével, hogy ő a horog, legszívesebben rögtön elájult volna, ha el tudott volna ájulni, amikor is azt mondta ez a Pisti:

– Na, ha már itt vagyunk, el is kezdhetünk horgászni.

De most jött a legszörnyűbb dolog. Pedig a gémkapocs azt hitte, ennél szörnyűbb dolog már nem történhet. De igen! Történhet.

A halászok elővettek egy gilisztákkal teli dobozt, Pisti kivett belőle egyet, ráhúzta a gémkapocsra, majd beledobta a vízbe. Szegény egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedt. És a víz alatt egyszer csak, hamma, bekapta egy hal a gémkapcsot, rajta a kukaccal. A hal belsejében a gémkapocs bizony öklendezett volna, ha lett volna gyomra.

Pisti rögtön felkiáltott: „Kapás van!” És kirántotta a horgászbottal a gémkapcsot, a kukacot és a halat. Utána odaszólt a többi halásznak:

– Na látjátok, milyen jó horog is a gémkapocs!

Erre a többiek nagyban helyeseltek:

– Igen, igen, persze, Pisti. Nagyon jó!

Sprotni

A sikeres horgászat után Pisti elővett egy nagy-nagy befőttesüveget, leszedte a zsinegről a halat, és belerakta, véletlenül gémkapcsostul. Aztán a gémkapocs a hal száján keresztül észrevette, hogy az övéken kívül még sok-sok befőttesüveg vár valamire. Mindjárt meg is jött az a valami. Egy teherautó volt. Amikor felpakolták az összes befőttesüveget, az autó elindult, egyenesen egy konzervgyár felé. A gyárban jól lezárt fémdobozokba rakták a halakat (nem is sejtve, hogy egy gémkapcsot is), melyeket aztán egy boltban kiraktak a polcra.

Természetesen azt a dobozt is, amelyben a gémkapocs volt. Ekkoriban történt, hogy vásárolni mentünk apával. Megkérdeztem, hogy mit veszünk, apa erre azt mondta:

– Hát, vizet, tésztát, kolbászt, halat...

A halat meghallva én azt mondtam:

– Halat? Pfüj! – ugyanis nem szeretem a halat. Amikor odaértünk a halaspulthoz, szörnyű látvány fogadott: ott voltak szegény halak FELDARABOLVA! Megkérdeztem apát, hogy nem vehetnénk-e inkább halkonzervet. Apa azt válaszolta:

– Jó, ha akarod.

Lassacskán odaértünk ahhoz a polchoz, amelyiken a halkonzervek voltak. Apa levett kettőt-hármat a konzervek közül, és bele rakta a bevásárlókosárba.

– Apa, kell még venni valamit? – kérdeztem.

– Nem, azt hiszem, megvolnánk.

Azzal elmentünk a pénztárhoz. Amikor hazaértünk, Gergi (ő Gergő, a bátyám) megkérdezte, mi a vacsi.

– Ehetsz például halat vagy... – mondta anya, de nem tudta befejezni, mert Gergi a szavába vágott:

– Hal, az jó lesz!

Hozzáfogtunk a vacsorához. Én szendvicset ettem, Gergő halat kenyérral, Apa és anya meg salátát csinált. Eszegettünk, eszegettünk, és egyszer csak Gergi nagy lendülettel kiköpött valamit a nyitott konyhaablakon. Kitaláljátok, mi az? Hát a gémkapocs. Szegény újra az úton hevert, és ráadásul az úttesten kellett éjszakáznia.

Nyaralás

Nyaralásra készülődtünk, Lengyelországba. El akartam vinni a lovas naplóm, de kellett volna egy gémkapocs, mert egy kép mindig kiesik. Nagyon boldog lettem, amikor megláttam az utcán heverő gémkapcsot. Gyorsan felvettem, odatűztem a képet, beugrottam az autóba, és indultunk a repülőtérre. A repülőn elkezdtem írni a lovas naplóm: „Az angol telivér jellemzői: gyors, magas, szép, jó ugrató” stb.

– Anya, mikor érünk oda? – kérdeztem egy idő után.

– Fél óra még – válaszolta anya.

Lassacskán elaludtam a repülőn. Amíg én aludtam, a gémkapocs azon gondolkozott a nem létező icike-picike kis agyacskájaival, hogy: „vajon hova megyünk?” Ugyanis nem tudta, mi vár rá. Amikor megérkeztünk, leszálltunk a repülőről és elindultunk a „Big Hotel” nevű szálloda felé. A szálloda kissé furcsa volt, a kinézete nagy, piros, jó sok ablak és egy nagy ajtó.

– Illik hozzá a neve – szólt Gergő.

– Aha! – mondtam.

Beléptünk a szállodába. A portán egy néni nagyon keresett valamit.

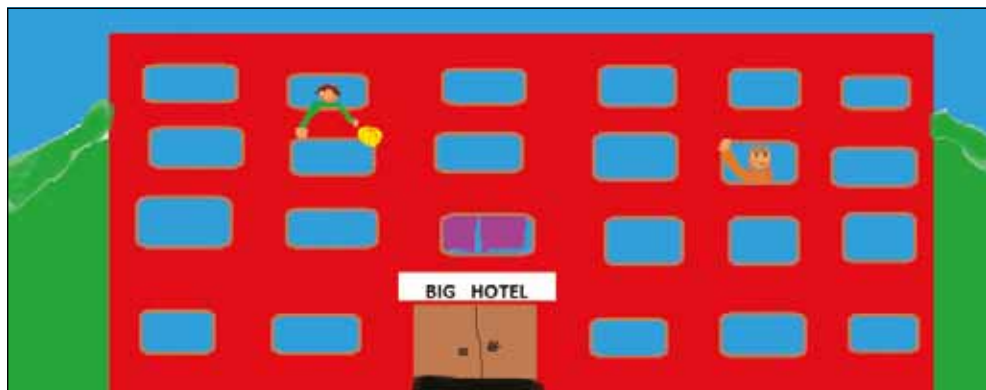
– Mit tetszik keresni? – kérdeztem.

– Ó, jaj, egy gémkapocs kéne – mondta a néni.

– Nekem van! – szóltam én.

– Légy szíves, add nekem a gémkapcsot! – kérte a néni.

Odaadtam a gémkapcsot. A néni megköszönte és elment. A néni-nak volt egy gyereke, úgy hívták: Laci. Ez a gyerek igen csintalan volt, de nagyon szeretett rajzolni, és volt egy Mogyoró nevű tengerimalaca.

Az iskolában (ahová Laci járt) rajzversenyt rendeztek. Laci persze rögtön jelentkezett. Otthon, amikor hazaért az iskolából, azon gondolkozott, mit is rajzoljon. Nézelődött, és egyszerre eszébe jutott, mit rajzoljon: Mogyorót! Hozzá is fogott a rajzoláshoz. De nem volt egyszerű: Mogyoró nem akart egy helyben megmaradni, szaladt ide-oda. Aztán mikor megnyugodott, nagy csörgés-börgés kerekedett, ugyanis leesett Laci tolltartója. A rajz mégis gyönyörű lett, Laci minden szőrszálat külön-külön kidolgozott. Beletelt egy-két órába, míg kész lett vele, de megérte.

Másnap az iskolában a rajzot rögtön odaadta a rajztanárnak. Dél körül fel kellett mennie az igazgatói irodába, mert ott volt az eredményhirdetés.

– Kedves gyerekek! – kezdte az igazgató. – A mostani rajzverseny nyertese: Laci! A nyereménye pedig egy repülés a Belladonna nevű léghajón.

Nagy tapsvihar fogadta az osztályban.

Léghajón

Az osztályban mindenki gratulált Lacinak. Aznap délután, amikor hazaért, valaki bekopogott az ajtón, Laci kinyitotta. Az ajtó mögött a Belladonna kapitánya: Gerald Durrell állt.

– Ön kicsoda? – kérdezte Laci.

– Gerald Durrell vagyok, de most csomagolj, köszönj el a szüleidtől, és indulunk! Ja, és szólíts Gerrynek! – mondta.

Laci nem hitte volna, hogy ilyen hamar indulnak, de szót fogadott Gerrynek. Tíz perc múlva útra készen állt az ajtóban. Ahogy kilépett, a szél majdnem kitépte kezéből a sok rajzlapot, melyeket magával akart vinni, hogy lerajzolhassa az úton látott érdekességeket. Az anyukája észrevette, és odaadta neki a gémkapcsot, hogy tűzze össze vele a lapokat.

Gerry odakísérte a Belladonnához, és annyit mondott: – Szállj be a Belladonnába, és indulunk!

A Belladonna egy lebegő, háromemeletes ház, amelynek a tetején egy óriási erkély volt, Gerry parancsnoki hídnak nevezte. Beszálltak a Belladonnába, és Gerry körbevezette Lacit a léghajóban. A földszinten egy óriási medence és néhány ketrec volt, a medencében elektromos angolnák úszkáltak. Gerry elmagyarázta, hogy az elektromos angolnák adják az áramot, és elég nehéz volt betanítani az angolnákat, hogy melyik csatlakozóba milyen feszültségű áramot irányítsanak. A ketrecekben dél-amerikai pókok fonják a selyemszálat a léggömb anyagához és a kötelekhez. Az első emeleten egy kert helyezkedett el. A második emeleten a konyha és a nappali volt, a harmadik emeleten négy szoba. Gerry azt mondta:

– Pakolj ki, és gyere a parancsnoki hídra, addig én beindítom a motort.

– Miféle motort? – kérdezte Laci.

– Napelemes motor, én építettem – mondta Gerry.

Laci lepakolta a cuccait és kiment Gerryhez.

– Na hogy tetszik? – kérdezte Gerry.

– Gyönyörű! – mondta Laci.

– Mindjárt odaérünk ahhoz a hegyhez, ott egy kicsit kiszállok, érdekesnek tűnik! – mondta Gerry.

Lassacskán odaértek a hegyhez, Gerry ledobta a horgonyt. Az megakadt, leengedte a kötélletrát és lemászott. Gerry tehát kiszállt, gyűjtögetett, Laci pedig bement a szobájába és elkezdte nézegetni a rajzait. Köztük volt az a lap is, amelyen a gémkapocs díszelgett.

Eközben odakinn egy kőszáli kecske legelészett. Véletlenül beleakadt a szarva a horgonyba. Ahogy próbált kiszabadulni, kiemelte a horgonyt a helyéről, a szarvát mégsem sikerült kiakasztania belőle. Mivel a kecske nem volt elég nehéz, a léghajó kezdett emelkedni. Laci kiszaladt a parancsnoki hídra. Rémülten látta, hogy egyre távolodnak a földtől, és lassacskán elhagyják a hegyet. Most mi lesz?

Amikor Gerry visszaért a felhők közül a csúcshoz és kereste Belladonnát, észrevette, hogy a léghajó már messze jár, a felhők felett úszik a távolban. A horgonyon lógott a kőszáli kecske, ficánkolva.

Tátra

Egy nagy hegység tűnt fel a láthatáron.

– A Tátra – motyogta maga elé Laci.

Nemsokára a léghajó zökkenve megállt, Laci lenézett a parancsnoki hídról. Láta, ahogy az egyik alattuk lévő fa lombja morogni kezd, és egyre lejjebb ereszkednek. A vasmacskán lógó kőszáli kecske beleakadt az egyik fába, és annyit mocorgott, hogy az egész horgony rátekeredett a fa törzsére. Egy közeli fán a léghajó is fennakadt.

Laci nagy nehezen kikászálódott a léghajóból és megkapaszkodott a fa egyik ágán, aztán elkezdett segítségért ordibálni.

Először egy arrafelé tartó róka hallotta meg a kiáltozást. Amikor odaért, körbenézett, nem látott sehol senkit, és továbbment.

Utána egy vadász tévedt oda, ő a magasban, a fa tetején meglátta a rángatózó kőszáli kecskét. Lacit viszont a távolabbi lombok között nem vette észre, csak hallotta, ahogy kiabál: „Segítség!”

– Beszélő kőszáli kecske? – ahogy ezt kimondta, abban a pillanatban kiesett Laci bőrröndjéből egy rajz, egyenesen a vadász orra elé.

– És még rajzolni is tud? Hmm, lehet, hogy felfedeztem egy új állatfajt: a híres erdei beszélő-rajzoló kőszáli kecskét – mondta a vadász.

– Van odalenn valaki? – kiáltott le Laci.

– Igen, én vagyok, a vadász, gyere le! – mondta a vadász.

Laci lemászott és bemutatkozott a vadásznak.

– Laci vagyok – mondta.

– Gyere velem az erdészházba – mondta a vadász –, és mesélj el mindent! Aztán felhívjuk a szüleidet.

Azzal Laci a vadász kezét fogva elindult, és véletlenül otthagyta a rajzot, vele együtt a gémkapcsot is.

Kis idő múltán egy medve ért a kis tisztásra. Szép lassan átsétált rajta, és amikor a rajzhoz ért, megszaglászta, meg is kóstolta, és miután meggyőződött róla, hogy a temperának nem túl jó az íze, továbbment. De az egyik hátsó lába irdatlan nagy körmébe beakadt a gémkapocs.

Körülbelül három óra múlva nagy zúgást hallottak. Úgy látszott, a medve már hozzászokott az effajta hanghoz, ugyanis nem ijedt meg. A gémkapocs meglátta, hogy egy óriási helikopter ereszkedett föléjük, majd le is szállt.

Egy ember ugrott ki belőle, és azt kiabálta: „Végre megvagy, Mézike, édes drága macikám!”

Úgy látszott, a medve is örült a viszontlátásnak, ugyanis rögtön a gazdájához rohant, elkezdte nyalogatni, és ledöntötte a lábáról. Mikor kissé megnyugodott, beterelték a helikopterbe, és újra felszálltak.

Pár óra helikopterezés után egy állatkertszerű park fölé értek, amelyet a helikopterben ülő két férfi vadasparknak nevezett. (Ugyanis a gémkapocs nem tudta, mi az, hogy vadaspark). Elkezdtek ereszkedni a park felé.

Kis idő múlva leszálltak, és bevitték Mézikét egy karámszerű helyiségbe. Mézike gondozója észrevette a gémkapcsot a maci lábán, levette és zsebre dugta. Bement az irodájába, ahol egy másik férfival arról beszélgettek, hogy holnap valaki elutazik New Yorkba. Az a valaki bizony Mézike gondozója volt, aki zsebre dugta a gémkapcsot.

New York City

Másnap a gémkapocs arra ébredt, hogy egy repülön ülnek. Már az East River fölött repültek, amikor a repülő ereszkedni kezdett. Egyenesen a Kennedy repülőtér felé.

Alighogy leszálltak a repülőről, bepattantak egy taxiba. Mézike gondozója a zsebében kotorászott, hogy megnézzze, mennyi pénz van nála, és észre sem vette, hogy a gémkapocs kicsúszott az ülésre.

Megállt a taxi, és Mézike gondozója kiszállt. Pár perc múlva egy nő szállt be a kocsiba, és a gémkapocs szerencsésen fennakadt a szoknyáján.

A taxi megállt, a gémkapocs körülnézett: a Metropolitan Múzeum előtt álltak. A gémkapocsnak nem volt sok ideje a bámészkodásra, mert a nő (aki egy turista volt) kiszállt, és ettől kezdve szegény gémkapocs fejjel lefelé lógott a szoknyán.

A Metropolitan Múzeum elég nagy volt, na jó, GIGANTIKUS. A gémkapocs majd elájult a sok dolog láttán, és azt gondolta: „Hogy tudtak ennyi kacatot idehurcolni?”

A dolgok többségéről egyszerűen nem tudta, hogy micsoda. Szegény gémkapocs az egyik képre azt hitte, hogy egy ablak, és megpróbált kiugrani rajta. Az ugrás azonban nem volt túl sikeres, ugyanis a nő azt hitte, hogy fönnakadt a szoknyája valamin, rögtön eligazította, és arrébb lépett a képtől.

Ezután elmentek a Szabadság-szobrot is megnézni, majd az Indián Múzeumot is bejárták. Aztán ott volt Manhattant a sok felhő-

karcolóval, ami egy repülőről úgy néz ki, mint egy sündisznó háta. Manhattanben van a Central Park is. Egyiket sem hagyták ki. A Central Parkban a gémkapocs egyszer csak leesett a néni szoknyájáról a földre, mert a szél lefújta. A néni továbbment.

A gémkapocs egyenesen egy képeslapárus orra elé esett egy tócsába. Ott ázott, fázott, majd az árus felvette, és egy dobozhoz odatűzte vele a képeslapokat, hogy ne fújja el őket a szél. Nem sokkal ezután egy ember megvette azt a képeslapot, amelyen a gémkapocs száradt, ott hagyva a rozsdás nyomát. Rögtön észrevette rajta a gémkapcsot, és el akarta tenni a zsebébe, de a kezéből kiragadta a szél, és elfújta. Ez a valaki az én apukám volt, és épp nekünk küldte a képeslapot. Így eljutott a gémkapocs üzenete (rozsdás nyoma) is a nagyobbacska világoskék barátjához, aki otthon maradt, és nagyon boldog volt, hogy a kis ezüst gémkapocs aláírását is látta a New Yorkból jött képeslapon. Megnyugodott, hogy nincs baja (hiszen ha képeslapokat írogat, akkor biztosan jól van), bár egy icipicit aggódott érte, hogy mit csinál ott, a világ végén!

Miután a gémkapocs ismét leesett a földre, odalibbent egy kis rigó, megkóstolta a gémkapcsot, de nem találta túl jó ízűnek, így továbbroppent, de a lábára ráakadt a gémkapocs. Pár perc múlva a rigó a Kennedy repülőtér mellett repült el.

A repülőtérnél a gémkapocs már alig bírta kapaszkodni a rigó lábába, hamarosan már zuhant is lefelé, és egyenesen egy nő kalapjára esett. A néni kis idő múlva repülőre szállt, egyenesen Franciaország felé vette az irányt. Tíz óra múlva ereszkedni kezdtek, és leszálltak a Charles de Gaulle repülőtéren.

Párizs

A reptér meglehetősen nagy volt és kusza. Ahogy kikeveredtek a nagy tömegből, a nő taxiba szállt. A taxi kis idő múlva megállt a Denfert-Rochereau metróállomásnál, innen ugyanis metróval mentek tovább. A Butte Montmartre-on (állítólag hivatalosan úgy hívják) kiszállt, majd felment a Sacré-Coeur-bazilikához, amely igen magasan fekszik, egészen pontosan Párizs legmagasabb pontján. A kalap tetejéről még jobb volt a kilátás, azaz még jobb lett volna, ha szegény gémkapocs nem szédült volna annyira.

Ha tudta volna: ez még csak a kezdet!

Másnap felmentek az Eiffel-torony tetejére. Szegény gémkapocsnak szörnyű tériszonya volt, és hányt volna, ha lett volna gyomra. Aznap még megnézték a Diadalívet is, ez már kellemesebb volt, bár a Champs-Élysées-n elég nagy volt dugó. (Ott mindig dugó van. Totál káosz.)

A harmadik nap a gémkapocs számára eléggé élvezetesen alakult a Louvre-ban. Bár eleinte a végtelennek látszó sor a jegypénztárig próbára tette a türelmét. Amikor végre a ruhatárhoz értek, szegény gémkapocs nem tudta, mitévő legyen, mert a néni levette a kalapját és beadta a ruhatárba. Reménytelennek tűnt a helyzet. Ezért állt sorban ő is órákig egy kalap tetején?

A néni azonban pár lépés múlva egy tükör mellett ment el, amelyben a szeme sarkából meglátta, hogy a haja olyan, mint egy szénakazal. Gyors léptekkel visszaügetett a ruhatárhoz, és újra fejébe nyomta a kalapot. A gémkapocs nagyon szerencsésnek érezte magát, amiért „hordozója” reggel elfelejtett rendesen megfésülni.

Az egyiptomi kiállításon a gémkapocs a magasból egy fura szerzetre (egy múmiára) lett figyelmes, és odaköszönt neki: „Bonjour! Nem vagyok francia!” A gémkapocs ugyanis azt hitte, hogy egy vécépapírba betekert ember, és ez sehogy sem fért a fejébe. Mármost hogy mit keres egy ilyen a műtárgyak között. De ennél megdöbbentőbb dolgok is vártak még rá.

Például egy Afrika nevezetű helyről származó, zuhanyfej alakú tárgy, amely mellé azt írták: ősi szobor. Aztán ott volt egy gigan-tikus fej, valami Aku Aku, amelynek az orra alatt két gyerek is árnyékba húzódhatott volna.

Ahogy a néni a metróállomás felé sétált, a szél egyszer csak lefújta a gémkapcsot a kalapjáról. Szegény gémkapcsot csak fújta, fújta a szél, amíg egy bácsi nem jött szembe vele, és a szél egyenesen befújta a zakója zsebébe. Hamarosan újra a Charles de Gaulle reptéren találta magát, egy Ausztráliába tartó gépen.

Ausztrália

A repülőgép sok-sok órával később leszállt a sivatagban. Az utasok igen furcsának tartották, hogy épp ide szállt le a repülő, de később a pilóta megmagyarázta, hogy a pár kilométerre lévő faluban, ahová akartak menni, nincs reptér, és csak itt van annyi hely, hogy nyugodtan le tudjon szállni. A falut így autóval közelítették meg.

Útközben a gémkapocs kicsusszant a zsebből, és a sivatag közepén magára maradt. Amikor az autó kicsi pontocskává zsugorodott a látóhatáron, egy kenguru ugrált arrafelé. Nemsokára odaért a gémkapocs mellé, és körbekémlelt. Érzett valamit, de nem vette észre, hogy valaki figyel egy kő mögül.

Egy kígyó állt készenlétben a támadásra. És egyszerre csak „puff”, kiugrott a kő mögül. Ő viszont a gémkapcsot nem vette észre, aki hegyes kis végével az útjába került és hason bökte. A kígyó ijedségében akkorát ugrott, hogy az egy kengurunak is becsületére vált volna. A kenguru épségben elszaladt, azaz elugrált.

Alkonyatra a gémkapocs teljesen egyedül maradt a sivatagban. Nagyon egyedül volt, de szerencsére (vagy nem?) nemsokára elkezdtek előbújni az éjszakai állatok. Köztük Ausztrália réme, akitől mindenki fél, a fenevadak fenevada, a rettenthetetlen, vérszomjas zsíros farkú erszényes egér. Egyenesen a gémkapocs felé lépdelt

az óriási, félelmetes (egy centiméteres) lábszörnyeivel. Szegény gémkapocs nem tudta, mit tegyen félelmében.

Eközben a fenevad odaért hozzá, és elkezdte nyalogatni. A gémkapocs szinte elájult félelmében. Nem tudta, mitévő legyen, elszaladni nem tud, hisz nincs lába, segítségért kiáltozni sem tud, mert nincs szája.

Szegény azt hitte, hogy ott helyben szívrohamot kap, de éppen jókor ért oda egy kenguru. A „félelmetes szörnyeteg” két lábra állt, és ahogy észrevette a kengurut, elszaladt.

Másnap dél körül egy kutatócsapat érkezett. Felmérték a terepet, és az egyik észrevette az oda nem illő gémkapcsot, zsebre dugta, hátha jó lesz valamire. Körülbelül két órát ástak, de nem találtak semmi érdekeset, csak elhullott állatok csontjait.

Így estefelé elindultak Sidneybe. Fél háromra ott voltak a reptéren, beszálltak egy Afrikába tartó gépre, és kis idő múlva elkezdték a felszállást.

Afrika

A gémkapocs kinézett az ablakon, és a Namib-sivatag tárult a szeme elé. Ahogy leszálltak, szinte rögtön kiesett a gémkapocs a zsebből (ahogy már megszokhattuk).

Arra jött egy nyársas antilop, s pont rálépett a gémkapocsra. A felcsimpaszkodásban már igen járatos gémkapocs nem vesztegette az idejét, rögtön megkapaszkodott a patájában. Az antilop ment tovább és tovább, amíg egy kisebb tóhoz nem értek. Ott megállt, és inni kezdett a vízből. Alighogy elkezdett inni, egy oroszlán tűnt fel, és az antilopok rögtön rohantak, hogy mentseék az életüket, az oroszlán meg utánuk. Az egyik antilopra majdnem rávetette magát a fiatal oroszlán, de az gyorsan elugrott előle, az oroszlán meg orra bukott. Majd mérgesen felállt, fájó lábain állva vetett még egy utolsó pillantást a már jó messze futó antilopok felé, és fájó szívvel visszaballagott a falkához.

Az üldözés utáni gyaloglás közben a gémkapocs leesett az antilop patájáról. Arra jött egy vadász kocsija, a kocsi kerekébe befúródott a gémkapocs (szerencsére nem lyukadt ki a gumi), és így mentek tovább. Ahogy egy elefántcsordához értek, az autó megállt, a vadász kivett egy nagy puskát a csomagtartóból, célba vett egy elefántot és meghúzta a ravaszt. A puska eldördült, az elefántok szétszéledtek, de a puska lövése nem ért el odáig, így nem esett bántódása egyik elefántnak sem. A vadász úgy döntött, hogy közelebb kell mennie az elefántokhoz. Közelebb lopódzott, de az egyik elefánt észrevette, és elindult felé egyre gyorsabban

vágtatva. A vadász megrémült, és elkezdett eszeveszetten futni. Futott, ahogy csak bírt, és amikor az elefánt úgy vélte, elég messze kergette már, megállt és visszaballagott. A vadász úgy megrémült, hogy futott vissza a kocsihoz, beszállt és gyorsan beindította a motort. Máris száguldott a legközelebbi város felé.

Az autókölcsönzőben (ahonnan kibérelte a kocsit) észrevette a gumira akadt gémkapcsot, és gyorsan zsebre dugta. Pár óra múlva a repülőtéren (ahogy már megszokhattuk) újra repülőn találta magát, egy Grönlandra tartó gépen.

Amíg a gépen ült, a vadász egy Okavango nevű folyóról szóló újságot olvasgatott. Az újság ezt írta: „Az Okavango folyó nem folyik bele a tengerbe, de mielőtt kiszáradna, buja dzsungel nő körülötte.” De a vadász gondolatai már kietlenebb tájakon jártak, ez után a sikertelen szafari után bízott benne, hogy Grönlandon legalább egy jegesmedvét elejthet.

Grönland

Amikor leszállt a gép, a vadász bérelt egy motoros szánt, és nekiindult a jégmezőnek. Kis idő elteltével egy jegesmedvére bukkant, de nem vette észre a bocsokat. A jegesmedve viszont észrevette őt, és bocsait féltve, förtelmesen bömbölve elkezdett felé rohanni.

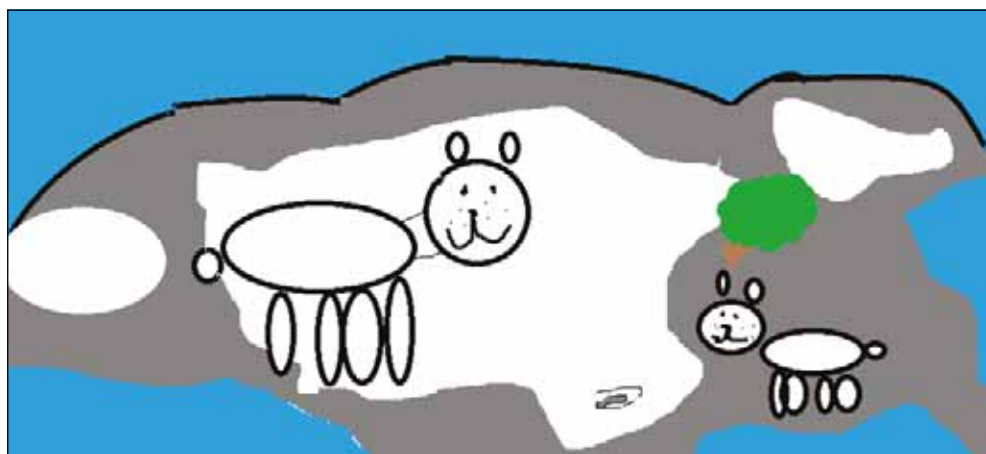
A vadász megindult és felpattant a szánra, de volt már egy kis tapasztalata az elefánttal kapcsolatban, így nem ment messze. Amikor a jegesmedve kissé eltávolodott, a vadász újra leszállt a szánról.

Közelebb akart lopózni, de a jegesmedve megint észrevette, és ezúttal még dühödtebben bömbölve kergette el a vadászt a helyszínről. Futás közben a vadász elcsúszott, és mint egy élő szánkó, hason siklott egy lejtőn lefelé, meglehetősen messzire. Ezúttal többet már nem tért vissza.

A gémkapocs közben kiesett a zsebéből, és a hóból kémlelte a világot. Ezután már csak annyit észlelt, hogy sötétedni kezd, és az északi fény világít a feje fölött. Csak csodálta a gyönyörű természeti jelenséget: a zöldes-kékes világító, füstszerű fényt.

Egy bő óra múltán egy motoros szán hangja ütötte meg a gémkapocs „fülét”. Szerencsére pont fölötte hajtott át, így beakadt a lánctalpába. Egy kis település mellett a szán megállt, de a gémkapocs a fékezésnél lerepült róla, egyenesen egy istállóba. Az istállóban karibukat tartottak. Ide bement az a valaki is, aki a szánt vezette.

Egy szép grönlandi rénszarvast, azaz karibut kiválasztott, és gyönyörű ünnepi díszeket aggatott rá. Úgy nézett ki, mint egy

túldíszített karácsonyfa, de mégis feltűnő és szép hatást keltett. A gémkapocsnak egyértelműen tetszett. Úgy látszott, valami ünnepségre készülnek.

Ahogy a gazda vezette ki az istállóból a karibut, a gémkapocs ráakadt a patájára. Karácsonyi ünnepséget tartottak, így sajnálta a gémkapocs, hogy ő nem kapott ajándékot. Az este eléggé kifárasztotta, ráadásul a meleg istállóba se jutott be egy jó szundításra, mert még az istálló előtt leesett a karibu patájáról.

Másnap reggel egy ember sétált az úton, és a gémkapocs a cipője talpára akadt. Erről a gémkapocsnak rögtön az jutott eszébe, amikor horognak használták, és hirtelen azt érezte, hogy már nagyon vágyik haza, Magyarországra.

Mintha egy varázsló teljesítette volna a kívánságát: azt a bizonyos cipőt viselő valaki motoros szánra ült, és már száguldott is egy repülőtér felé. A reptéren felszállt – a gémkapocs nagy örömére – egy MAGYARORSZÁGRA tartó gépre.

A gémkapocs boldogságában majd kiugrott a bőréből (ami nincs is neki, de így legalább nem is didergett annyira Grönlandon), és eltöltötte az a boldog gondolat, hogy újra otthon lehet. A hosszú út végén ereszkedni kezdtek a Liszt Ferenc repülőtérre. Ez volt Ferihegy valamikor régen.

Ahogy leszálltak a gépről, egy taxit hívtak, gyorsan beszálltak, és amikor a mi utcánkba kanyarodtak be, a férfi észrevette a talpát már-már átszűrő gémkapcsot, és kidobta az ablakon. Pont a mi házunk előtt!

Másnap reggel, amikor indultunk suliba, észrevettem a gémkapcsot és zsebre dugtam: jó, megvan!

Aztán délután, amikor hazaértünk a suliból, beraktam a többi közé. A nagy kék barátjának mindent elmesélt az útjáról, persze a többi gémkapocsnak is nagyon tetszett a beszámoló.

Este azonban apa kért egy gémkapcsot, én gyorsan felszaladtam a szobámba, és odaadtam neki pont a világot látott gémkapcsot. Összetűzött vele egy szerződést, és azt mondta: „Ezt a szerződést New Yorkba kell küldenem.” Erre a gémkapocs azt gondolta: NA NE!!! MÁR MEGINT?!

(v é g e)

NEW YORK

Kedves Olvasó! Bárki gondolhatná, hogy ez a könyv csak a képzeletem szüleménye, de nem az, mert tényleg van egy gémkapocsgyűjteményem, és tényleg kiesett egyikük az ablakon. Hogy magamról is beszéljek, és ne mondjam el az egész történetet, még pár szót mondok. Például szeretek tanulni, a tündérek utcájának közelében lakom, kedvenc állatom a ló, és nyolcéves vagyok. Amúgy volt egy kis rutinom, mert a helyszínek egy részén már jártam. A könyvet azoknak ajánlom, akik szeretik a vicces és izgalmas könyveket. Jó olvasást és nevetést kívánok!

Csáji Gyöngyvér Dorottya

Napkút Kiadó Kft.
1043 Budapest, Tavasz u. 4.
Telefon: (1) 225-3474
Mobil: (70) 617-8231
E-mail: napkut@gmail.com
Honlap: www.napkut.hu

Felelős kiadó: Szondi György
Szöveggondozó: Kovács Ildikó
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence
ISSN 1787-6877
ISBN 978 963 263 378 7